

Beszámoló a franciaországi diákcsereéről

Április 11. és 17. között egy tanulmányi úton vettünk részt az iskola francia csoportjával.

Közel 10 óra utazás után Gourinban, a Lycée Sainte Jeanne d'Arc iskola diákjai fogadtak minket, és ők szállásoltak el. Néhányan már korábban fel tudtuk venni a kapcsolatot a diákokkal, így könnyebben ment az ismerkedés.

Pénteken az iskolában a tanárok és a többi diák kedvesen fogadtak, megismerkedtünk az ekkor éppen az iskolában tartózkodó német és román cserediákokkal is. A délelőttöt projektmunkával az iskolában töltöttük. Kis csoportokra osztottak minket, és azon dolgoztunk, hogy megmutassuk egymásnak híres francia, illetve magyar zenéket és népmeséket keresztül kulturális sajátosságainkat. Mi a Kiskakas gyémánt félkrajcárja mesét hoztuk, a francia cserediákok pedig a Három kismalacot választották.

Délután megnéztük a Trevezzi várat. Először az óriási kerten sétáltunk keresztül. A kert legalább olyan szép volt, mint a vár. Az idegenvezető nagyon figyelmes volt, és direkt lassan, érthetően beszélt. Érdekes és élvezetes volt a körbevezetés. Jó időnk volt, és gyönyörű volt a kilátás a várból.

A hétvégét mindenki a családjával töltötte. Voltak, akik az óceánparthoz mentek, mások a helyi nevezetességeket nézték meg, vagy találkoztak a cserediájuk rokonaival. Összességében (egy kivétellel) nagyon pozitívak voltak a visszajelzések a diákoktól.

Hétfőn találkoztunk újra. A Musée vivant des vieux métiers múzeumot néztük meg cserediájainkkal közösen. Ezután megettük az iskolából hozott szendvicseket, és továbbmentünk a minibusszal (sajnos a tömegközlekedés nem a legjobb). Corzonban megálltunk, hogy megcsodáljuk az óceánt. Volt kis időnk körbenézni a parton, ahol sok fotót csináltunk.

Kedden volt az utolsó projektre szánt napunk. Ismét csoportokra bontottak minket, és az első nap megismert meséket kellett mixelni, és egy vicces, kevert mesét írni belőle. A történetünkben "a három kiskakas boldogan megépítették házaikat szalmából, fából és téglából. De sajnos jött a török császár, elfogta a kakasokat és mind a hármat megette. Ekkor megjelent a házaknál az éhes farkas. Felszívta a begyébe mind a három házikót, de nem találta benne a kakasokat. Elment a császárhoz, aki épp breton palacsintát evett. Mivel már a császár megette a kakasokat, a farkas mérgében beszívta a begyébe a török császárt. Sajnos a farkas allergiás volt a palacsintára, ezért szétpukkadt. Így kiszabadult a három kiskakas és máig boldogan élnek." A történethez humoros illusztrációkat is készítettünk. Ezután lementünk a nagyterembe, ahol karkötőket csináltunk és beszélgettünk. Ebéd után beültünk egy-egy tanórára, mindenki a saját cserediájával. Ketten történelem órára ültünk be. A tanárnő viszonylag gyorsan beszélt, és feladatlapon dolgoztunk, így nehezen tudtunk hozzászólni a témához. Néhányan angol és spanyol órára mentek. Azt mondták, jó hangulatú volt az óra, és ahol tudtak, bekapcsolódtak a tanórába. Ezután ismét a nagyteremben gyűltünk össze. Felolvastuk a meséket, sokat nevtünk. Végignéztük a fotókat, amiket a diákok alkottak újra híres festményekből inspirálódva. A szervező tanárok egy rövid prezentációt mutattak nekünk a hét lezárásaként.

Az utolsó program előtt bevásároltunk a szerdai útra néhány breton különlegességet, majd este 6-ra visszamentünk a suliba. A szervezők különböző ételekkel és híres breton palacsintával vártak minket. Szerintem szép lezárása volt ez a hétnek.

Nagyon gyorsan eltelt az öt nap. A család nagyon kedves és segítőkész volt. Sok szép helyet mutattak, és ha valamit nem értettem, elmagyarázták. Csupa jó visszajelzést hallottam a többiektől is. Sok új ismeretlen szóval és sok új élménnyel gazdagodtunk, és azt hiszem, mindenki hálás annak, hogy eljutottunk Bretagne-ba.

Lajos Hanna Gabriella